

ge år, har jo længe ønsket, at der blev diskuteret nogle større sammenhænge i det. Jeg skal så komme tilbage til nogle af de kritiske bemærkninger, jeg har til det.

Jeg synes også, det er fint, at man nu snart har et færdiggjort arbejde omkring skilsmisse, forældremyndighed og alt det der. Det har længe været vores opfattelse, at man trængte til en modernisering her, og jeg er enig med den ordfører – jeg kan ikke huske, om det var hr. Martin Henriksen, det tror jeg faktisk det var – der sagde, at faren ofte er ladet meget i stikken i de her sammenhænge, og at der kan være grund til at se, om der ikke er brug for, at vi kan gøre tingene på en anden måde.

Kl. 19.05

Det, jeg så vil sige, som man kan opfatte som en håbe fuld eller kritisk bemærkning, er, at jeg håber, at regeringen også vil sådan smålæse, hvad kommissionen når frem til, og ikke bare i løbet af to timer konkludere, at nu vil man tage en lille del ud, men at man faktisk er villig til at få hele de der to kommissioner diskuteret på en ordentlig måde. Ellers synes jeg også, at det må være ret surt at sidde og arbejde i sådan en kommission, selv om jeg gerne indrømmer, at Velfærdskommissionen er temmelig optimistisk på den måde, at de siger, at det sådan set er ligegyldigt, hvad politikerne gør, for det bliver gennemført alligevel. Det er jo selvfølgelig også en holdning til tingene.

Lige en indledende bemærkning om alt det her med familien: Altså, jeg synes, det bliver meget idyllisk i dag. Det er minsandten, som om der overhovedet ikke er nogen problemer i familien, altså i den såkaldte brede normalfamilie, og så enkle er tingene jo ikke.

Hvis man skal tage børnene som udgangspunkt, så må man jo sige, at de sådan set ikke vælger deres familie. De fødes ind i en familie, og det kan være en god familie, det kan være en dårlig familie, det kan være en besværlig familie, og hvad ved jeg, og netop fordi det er et fuldstændigt lotteri, hvad det er for en familie, man fødes ind i, har man jo også med hele velfærdstankegangen, som jeg tror vi alle sammen står bag, også sagt, at familien i sig selv ikke er nok. Det skal altså også være muligt at skabe sig nogle rammer, selv om man måske er på kant med sin familie, eller der har været andre ting. Så jeg synes, man skal lade være med at være alt for idyllisk. Jeg synes, at hvis man sådan snakker lidt med folk rundt omkring i landet, så er idyllen i hvert fald ikke altid så stor.

Det, som jeg gerne vil kritisere regeringen for, er, at jeg synes, det kun er de 70-80 pct. af familierne, som regeringen faktisk tager sig af. Man omtaler ikke de svageste familier – jeg ved godt, at man snakker om nogle udsatte familier, men det er så i regeringens optik ofte nogle helt specielle familiegrupper – men der er nogle svage familier; der er nogle fattige familier; der er familier med syge børn, som man ikke nævner; der er altså også børn med syge forældre, som kan være i en meget vanskelig situation; der er familier med handicappede børn, som har brug for støtte; der er også børn med handicappede forældre, som har brug for støtte; der er familier med kronisk syge forældre eller børn.

Det er meget vigtigt, at vi ikke glemmer dem, for det er faktisk også der, at der er behov for en stor samfundsindsats, hvis de familier skal komme af sted på en nogenlunde ordentlig måde. Derfor er det ærgerligt, at regeringen ikke har dem med, og jeg kan faktisk overhovedet ikke finde de ord, jeg nævnte her. Jeg indrømmer gerne, at ordene udsatte familier er der, men det her er jo ikke sådan udsatte familier. Det er bare familier, der er ramt af nogle måske lidt ulykkelige omstændigheder og derfor har meget brug for, at samfundet kan gå ind og støtte dem på forskellige leder og kanter.

Derfor er vi jo heller ikke enige i den måde, som regeringen prioriterer på. Jeg har noteret, at regeringen har afsat 100 mio. kr. i de næste 4 år på finansloven. Vi ved ikke noget om de 2 mia. kr., men det er faktisk V og K, der har sagt, at det gik de til valg på, og vi kan jo håbe på, at de kan finde et flertal. Strengt taget må man vel stadig anse Dansk Folkeparti for at være et selvstændigt parti, og mig bekendt har de altså kun taget stilling til én finanslov ad gangen, sådan har jeg forstået deres politik. Samtidig har regeringen altså garanteret 0,5 mia. kr. til nedsættelse af taksterne, og der synes vi, at de penge kunne være bedre anvendt.

Hvad angår kommissionen, og det er så min kritiske bemærkning til den, synes vi, at den er meget begrænset, kommissoriet er faktisk meget begrænset. Den kan godt få lov at beskæftige sig med noget omkring det fleksible samfund og den slags, men kommissionens forslag skal give øget fleksibilitet og mulighed for individuelle løsninger, og de må ikke være i strid med målsætningen om at øge arbejdsudbuddet, og beskæftigelsen må samlet set ikke medføre offentlige merudgifter. Så skal den også foretage en vurdering af sine forslag og fortælle, hvad kon-